

**N:o 19.**

*Herr Ollas A. Ericsson, om ändrad lydelse af § 13 i riksdagsordningen.*

Den grundlagsfråga som under sista decenniet mer och mer ådragit sig uppmärksamheten och som i den närmaste framtiden ovilkorligen fordrar sin lösning, är otvifvelaktigt den, om den olika representationsrätt land och stad emellan, hvarom § 13 i riksdagsordningen stadgar.

Att stipulera en lagparagraf så, att personer, orter eller åtskilliga intressen deri gynnas framför andra, måste i alla afseenden vara förkastligt, och detta så mycket mera, då ett dylikt stadgande får plats i en grundlag. Visserligen försöker lagstiftaren att till försvar för den olika representationsrätten till Andra Kammaren land och stad emellan åberopa de historiska förhållanden, som gjorde sig gällande före 1866 års representationsförändring; men då man vid denna förändring i alla andra afseenden afvek från grunderna för vårt förra representationsskick och helt och hållet trädde in på en ny bana, synes både rättvist och följdriktigt att man äfven med afseende på representationsrätten land och stad emellan, följt det mönster, som hufvudsakligen legat till grund för det nya representationsförslaget, så mycket hellre som ett dylikt förfarande varit i god harmoni med detsammas grundprinciper och skulle säkerligen haft till följd ett fullständigare utjemnande af ständs- eller klassintresset.

I en tid, då man mer och mer börjar erkänna människovärdet såsom norm för representationsrätten, förefaller ett dylikt stadgande, som det, att individen erhåller större representationsrätt om han flyttar från en ort till en annan, nemligen från landsbygden till en stad, minst sagdt oförsvarligt, och att bibehålla ett stadgande, hvilket genom den folkmängdsökning, som tillkommer de större städerna, mer och mer framträder med

sin obillighet, kan ej kallas hvarken rättvist eller klokt, och mig synes som om intet motstånd skulle kunna höjas mot en rättelse härutinnan.

Då jag granskat de förslag, som vid föregående riksdagar förelegat till behandling i denna fråga, och dervid för min del funnit det, som afser att fullständigt utjemna missförhållandet i fråga, i alla afseenden ega stora företräden, tager jag mig friheten vördsamt föreslå,

att Riksdagen måtte till hvilande i vidare grundlagsenlig ordning antaga följande förslag till förändrad lydelse af § 13 riksdagsordningen:

§ 13.

Mom. 1. Andra Kammarens ledamöter — — — under hvilket valet skett.

Mom. 2. I hvarje stad och på landet hvarje domsaga, som eger en folkmängd af 20,000 eller mer, utses en riksdagsman för hvarje fullt tal af 20,000. Öfriga städer med egen jurisdiktion och domsaga jemte köpingar skola första gången af Konungen och der- efter hvart tionde år af Kammaren ordnas, såvidt ske kan länsvis i särskilda valkretsar, som hvardera utser en riksdagsman, och skall hvarje sådan valkrets innehålla en folkmängd af minst 10,000 och högst 20,000.

Om remiss till konstitutionsutskottet anhålles.

Stockholm den 22 januari 1890.

*Ollas A. Ericsson.*

---